

IZSELJENSKI VESTNIK RAFAEL

GLASILO RAFAELOVE DRUŽBE V LJUBLJANI

IZHAJA
15. VSAKEGA MESECA
UREDNIŠTVO: LEONIŠČE
UPRAVA: TYRŠEVA C. 52
V LJUBLJANI

NAROCNINA:
ZA JUGOSLAVIJO
LETNO DIN 12—
ZA INOZEMSTVO
LETNO DIN 24—

OGLASI PO DOGOVORU

LETO VI.

LJUBLJANA, FEBRUAR 1936

ŠTEV. 2

Novi minister socialne politike in narodnega zdravja g. Dragiša Cvetković

Novi minister socialne politike in narodnega zdravja g. Dragiša Cvetković je rojen 15. januarja 1893 v Nišu. Gimnazijo je dovršil v Nišu. Nato je študiral tehniko v Švici, potem pa se je posvetil pravnim vedam in jih dovršil v Subotici.

Kot omladinec je pripadal nacionalnemu pokretu „Slovenski jug“. V svetovni vojni je bil predsednik emigrantske omladine v Švici. V Lozani je s pokojnim Ideologom Vladimirom Gačinovičem osnoval družbo „Škerlić“. Že v tem času se je bavil z novinarstvom in pridno dopisoval v razne švicarske liste.

Po povratku v domovino se je posvetil politiki in javnemu delu. Zavzemal je povsod odlična mesta, ker je posvetil vse moči svojemu narodu. Sedaj je bil poklican za ministra socialne politike in narodnega zdravja.

V imenu Rafaelove družbe in naših izseljencev novega ministra toplo pozdravljamo in mu želimo najboljših uspehov. Prepričani smo, da bo novi minister g. Dragiša Cvetković v polni meri

in v vsakem oziru pomagal in ščitil naše izseljence v tujini in obenem podpiral delo Rafaelove družbe v Ljubljani.

Rafaelovi družbi v Ljubljani

Najlepše se zahvaljujem za iskrene čestitke in pozdrave, katere ste mi izvolili poslati ob priliki mojega imenovanja za ministra socialne politike in narodnega zdravja.

V okvir ostalih socialnih problemov, ki zahtevajo hitro in pravilno rešitev, pride tudi vprašanje naših izseljencev, katerim želim pokloniti vso svojo skrb in pomoč. Upošteval bom zaključke in resolucije lanskega izseljenskega kongresa v Ljubljani, katere mi, prosim, pošljite z Vašimi predlogi.

Blagovolite sprejeti, gospod predsednik, izraze mojega odličnega spoštovanja.

Beograd, 20. januarja 1936.

Dragiša Cvetković,
minister socialne politike
in narodnega zdravja.

Spomenica

slovenskih izseljencev v Južni Ameriki prvemu slovenskemu izseljenskemu kongresu v Ljubljani

To spomenico priobčujemo posebej, ker je tako globoko zamišljena, posega tako globoko v dejanske razmere in potrebe naših izseljencev širom sveta, da se ji vidi, da jo je sestavljajl mož, ki 1. globoko pozna iz lastne skušnje razmere naših izseljencev na tujem, 2. ki je sam videl vse gorje izseljenskega življenja in ga sam preživel, 3. ki pa ima tudi srce za našo kri na tujem.

Želeli bi, da bi to „spomenico“ ponatisnili vsi naši inozemski slovenski časopisi in jo svojim čitateljem obrazložili in skušali doseči, da si njen delovni program osvoje vse naše naselbine na tujem.

„Spomenica“ je z razlago natisnjena v listu „Duhovno življenje“ št. 90. — (Naslov La Vida Espiritual. Condarco 545 Buenos Aires, Argentina.)

§ 1. Izseljenec je, kdor se je izselil v tujo državo, da tam živi in dela.

§ 2. Takih jugoslovanskih izseljencev šte-

jemo en milijon in med njimi nad 350.000 Slovencev, kar pomeni zelo visok odstotek našega ljudstva, posebno slovenskega.

§ 3. Glavni vzroki izseljevanja smatramo, da so:

a) Pomanjkanje dobro organizirane domače industrije, ki bi zaposlila vse naše delavoljne ljudi.

b) Težaven položaj naših malih kmečkih posestnikov, ki so mnogi zašli v dolgove, katerih se ne morejo drugače rešiti, kakor z zaslužkom, ki ga upajo najti v tujini.

c) V mnogih slučajih je vzrok izseljenja lahkomišelnost in nevednost.

§) Prav mnogo so jih po nepotrebnem izselili plačani agentje z neresnimi in lažnjivimi obljubami.

§ 4. Izseljevanje iz domovine ima svoje dobre strani. Imelo pa bi jih lahko še več, če bi bilo smotreno urejeno.

a) Izseljenje je dalo dela in jela mnogim našim ljudem, ki niso našli doma ne enega, ne drugega, in bi padli morda sicer v breme javnosti.

b) Vsled odhoda tako številnih delavnih sil iz domovine, so tudi tisti, ki so ostali doma, lažje prišli do primernega zaslužka.

c) Zaslužki, ki jih pošiljajo izseljenci domov in ki so do pred kratkim znašali letno do ene milijarde dinarjev, bogatijo narodno premoženje in dovajajo domovini potrebne kapitala.

§) Izseljenje je rešilo že marsikatero slovensko kmetijo popolnega propada ali pa ji je postavilo temelj blagostanja.

d) Marsikateremu podjetnemu izseljencu je v tujini pomagalo do blagostanja, ki bi ga ne bil doma nikoli dosegel.

e) V prvovrstno urejenih obratih se je dosti naših delavcev v svoji stroki tako izpopolnilo, da bi mogli dobro služiti ustvarjajoči se domači industriji.

f) Izseljenci širijo ali vsaj naj bi širili dobro ime domovine in po svojih najboljših močeh pridobivali zanjo javno mnenje.

§ 5. Vendar smatramo, da je izseljevanje v tako velikem številu zlo in prava narodna nesreča:

a) Življenje v tujini ni tako, kakor si ga v svoji domišljiji slikajo mladi ljudje. Priseljence smatrajo domačini redno za ljudi druge vrste in so jim navadno na razpolago samo dela, ki jih domačini ne marajo. Ponekod, vendar ne v Argentini, velja državni zakon, da mora biti vsako delo najprej stavljeno 14 dni na razpolago domačinom. Šele če ga noben domačin ne mara, sme biti oddano tudi tujcu priseljencu.

b) V najresnejših časih, pri morebitnih odpustih pridejo najprej v poštev tujci, kakor nas učijo bridke izkušnje.

c) Obogatijo in socialno se više povzpno samo posamezniki izmed izseljencev in je njihov odstotek nižji, kakor bi bil doma.

§) V večini držav, kamor se zadnji čas izseljujejo naši ljudje v večjem številu je, upoštevajoč vse razmere, kakšen splošen socialni dvig jugoslovanskih izseljencev izključen.

d) Narodno se prilagode izseljenci novim razmeram večinoma že v drugem, najmanj pa v tretjem rodu. To je naraven proces, ki ga je mogoče zavleči, nikakor pa ne preprečiti.

e) Domovina izgublja z izseljenci najpodjetnejše ljudi in se namesto nje tujina diči z delom njihovih rok.

f) Pogoji za versko in moralno življenje so v splošnem najslabši.

§ 6. Ker so izseljenci v velikih množinah že izseljeni in ne bo nikoli mogoče izseljevanja popolnoma preprečiti in ker ima domovina lahko od izseljencev velikih koristi, je skrb za izseljence brez dvoma zelo važna. Razpada pa v dva glavna dela: preprečenje izseljevanja in skrb za že izseljene.

§ 7. Preprečenje izseljevanja bi bila najpametnejša in najtemeljitejša rešitev izseljenskega vprašanja. To pa bi utegnulo izseljevanje omejiti ali celo ustaviti:

a) Ustvaritev in podpiranje domače industrije za izdelke, ki jih moramo uvažati, ki bi jih pa mogli vsaj za isto ceno proizvajati doma. Ta industrija bi mogla zaposliti delavce, ki se morajo sicer izseljevati.

b) Pomoč našim malim kmečkim posestnikom.

c) Agrarna reforma.

č) Notranja kolonizacija.

§ 8. Za ublažitev izseljenske bede smatramo, da bi bila že pred izselitvijo potrebna tale skrb:

a) Ker jih veliko brez potrebe odide v tujino, česar se pozneje kesajo, smatramo, da bi bila umestna uradna ugotovitev potrebe izseljenja.

b) Kateri se morajo izseliti, naj ne nasedejo vabljivim agentom, ki jim je mar njihova, ne izseljenčeva korist, marveč naj se obračajo za vsa pojasnila na naše urade in društva, ki so postavljeni in ustanovljena, da skrbje za izseljence in imajo o stanju med našimi izseljenci dosti točen pregled. Za Slovence prideta predvsem v poštev Banovinski izseljenski urad, ki posluje v Delavski zbornici v Ljubljani in Rafaelova družba, ki uraduje: Ljubljana, Tyrševa c. 52.

c) Izseljenski uradi naj izseljence čim temeljiteje pouče o deželi kamor gredo in o pravicah in dolžnostih, ki jih imajo v tujih deželah. Izseljenci je treba da vedo, kakšne pravice imajo naša zastopstva v tujini, posebno naši konzulati in kakšnih pravic nimajo.

č) Temeljite delovne pogodbe naj ščitijo izseljence pred izkoriščanjem in zlorabami.

d) V večji meri kakor doslej naj bo pravočasno preskrbljeno za repatriacijo, brezplačen povratek naših izseljencev v domovino, kadar je to neobhodno potrebno.

§ 9. Najgotovejša in najpotrebnejša je izseljenska samopomoč, katero pa je spet treba da podpira domovina moralno in materialno.

a) Po vseh naših kolonijah naj osnujejo izseljenci jugoslovanska delavska društva, ki naj skrbijo za njihovo materialno in moralno blagostanje, naj bodo podporna in

izobraževalna, naj si osnujejo knjižnice, pevске, godbene, dramske in morda telovadne odseke. Pa tudi svoje konsume, zavarovalnice, posredovalnice za delo.

b) Pozdravljamo zvezo slovenskih in preko nje vseh jugoslovanskih izseljenskih društev, bodisi v izseljenstvu, bodisi v domovini.

c) Naše večje kolonije morajo imeti svoje duhovnike. Manjše naj bi ne bile brez duhovniških obiskov vsaj za veliko noč.

č) Velike važnosti bi bili učitelji po naših večjih kolonijah in domače šole.

d) Za manjše kolonije je treba osnovati počitniške kolonije jugoslovanskih otrok, v domovini, kar bi bilo boljše, bodisi v tujini, kar je cenejše in marsikod edino izvedljivo. Ogromna večina naše izseljenske mladine namreč ne pozna danes prav nič domačega jezika in odrasča brez verskega pouka in brez zakramentov. Te počitniške kolonije bi nadomestile jugoslovanske šole, ki so po naših manjših naselbinah neizvedljive do mala tudi kot skromni šolski tečaji.

e) Poleg izseljenskih društev samih smatramo, da so za našo nacionalno zavest, pa tudi za naše plemenito duhovno življenje velikega pomena gostovanja naših pevcev in glasbenikov, pa tudi zborov in dramskih družin, bodisi da prihajajo iz domovine, kar je primerno za evropske države, bodisi da hodijo izvežbani izseljenski odri sami gostovat v manjše kolonije. Zlasti za našo mladino bi bilo velike važnosti lahko prenosno, pa dobro opremljeno slovensko marionetno gledališče z zlasti glasovno in jezikovno temeljito izvežbanim igralcem.

f) Velike važnosti je domače časopisje, predvsem ono, ki izhaja v deželi izseljencev, pa tudi domovinsko.

g) Pozdravljamo izlete v domovino.

h) Za izobrazbo naših gospodinj in deklet so potrebni gospodinjski tečaji.

i) Vsaka kolonija naj si uredi domačo čitalnico, ki naj bo zbirališče Slovencev, tako prijetno kakor mogoče, s knjižnico, domačimi časopisi in dobrim radio-aparatom.

j) Da bo lažje mogoče uresničiti te naše nasvete, naj se naši ljudje po tujih deželah in mestih čim bolj sklenjeno naseljujejo.

k) Alkoholizem smatramo za najhujšega sovražnika naših izseljencev, one pa, ki jih od pitja odvajajo, za njihove najboljše prijatelje.

§ 10. Izseljenci pozdravljamo društva v domovini, ki se bavijo z izseljenskim vprašanjem, zahvaljujemo se jim za njihovo dosedanjo pomoč in jih prosimo še nadaljnje naklonjenosti.

a) Posebej pozdravljamo Družbo svetega Rafaela za varstvo izseljencev.

b) V Ljubljani želimo, da se osnuje izseljenski dom, kjer naj bi imeli svoje prostore izseljenski urad in društva za varstvo izseljencev, posebno še tudi prepotrebni klub bivših izseljencev. V Domu naj bi bil nastanjen izseljenski muzej in izseljenska knjižnica. Sredstva za zgradbo takega doma naj bi dal izseljenski fond v Beogradu.

c) Izseljenskih društev v domovini naj bodo v tesnejših stikih z društvi v tujini in naj jih podpirajo posebno z domačimi knjigami za njihove knjižnice.

č) Vsa naša prosvetna društva prosimo, naj upoštevaajo pri svojih prireditvah izseljensko nedeljo in vsaj po enkrat na leto razpravljajo o izseljenskem vprašanju.

d) Prosvetno zvezo v Ljubljani prosimo, naj si omisli serijo skioptičnih slik o življenju izseljencev.

e) Isto prosvetno zvezo prosimo, naj založi nekaj vrst najboljših posnetkov in slik iz naše domovine, najboljše na filmskem traku (fix film), ki jih bomo radi odkupili in potom skioptičnih predavanj seznanili z njimi naše rojake, kakor tudi tujce, med katerimi živimo.

f) Naše časopise prosimo, naj posvečajo izseljenskemu vprašanju še več pozornosti. Žal so zaradi visoke poštnine že itak dragi domači časopisi približno štirikrat dražji kakor veliko večji in brez primere razkošnejši časopisi narodov med katerimi živimo. Zato prosimo cenjene uprave, knjigarne, zadruge in založbe, naj najdejo način, da bi mogli dobiti izseljenci njihove liste po zmernejši ceni.

g) Mohorjevo družbo prosimo, naj čimprej izda knjigo o slovenskih izseljencih.

h) Rafaelovo družbo prosimo, naj si osnuje poseben tiskovni odsek.

Bratovščina živega rožnega venca
Gospodarsko podporno društvo Slovencev
Slovensko prosvetno društvo I.
Jugoslovansko društvo Kosovo

Izseljenske novice

Rafaelova družba odlikovana. Meseca decembra 1935. je bil odlikovan preč. g. p. *Kazimir Zakrajšek*, predsednik naše Družbe z redom sv. Save III. stopnje, kar je gotovo lepo priznanje za Rafaelovo družbo, za njeno veliko delo, katero vrši za narod in državo. *Gospod predsednik*, ki je kot izseljenec 25 let neumorno deloval med rojaki v Ameriki, se je po povratku v domovino z vso ljubeznijo oklenil Rafaelove družbe in si kot njen desletni predsednik stekel nevenljivo zasluge na izseljenskem področju. *Kdor bo pisal zgodovino slovenskega izseljenstva*, ne bo mogel iti mimo njegovega imena in dela. Oni, ki pozna njegovo ogromno delo in njegovo veliko in nesebično ljubezen do izseljencev, si Rafaelove družbe brez g. predsednika ne more misliti. Gospodu predsedniku iz srca čestitamo in mu želimo, da bi nam ga Bog ohranil še mnogo let v zdravju, da bi se mogel še naprej žrtvovati in delati za naše izseljence.

Bivši izseljenski komisar v Düsseldorfu (Nemčija) g. Maks Goričan odide na prošnjo pariškega kardinala Verdiera kot izseljenski duhovnik med naše izseljence v Pariz in okolico.

Ministrstvo prosvete v Beogradu je na prošnjo Rafaelove družbe uradno nastavilo g. Janka Jankoviča, dosedanjega izseljenskega učitelja v Tucquegnieux, ki je skozi pet let brezplačno učil našo mladino v Franciji. Gospodu Jankoviču iskreno čestitamo in mu želimo obilo uspehov pri naši mladini v Franciji.

Med naše izseljence v Argentino. Dne 4. februarja je odšel g. Janez Hladnik, kaplan v Kostanjevici, med naše rojake v Argentino. Želimo mu srečno pot in božji blagoslov pri njegovem težkem delu v tujini.

Naročnikom Rafaela. Vse naše dosedanje naročnike iskreno prosimo, da sporoče takoj upravi našega lista vsako spre-

Izseljenska ura v „Radio Ljubljana“

Prva izseljenska ura v „Radio-Ljubljana“ bo dne 1. marca ob 20:15 uri zvečer s sledečim sporedom:

1. Stari Ilja, narodna igra.
2. Akademski pevski kvintet bo pel narodne pesmi.
3. Koncert radlo orkestra.

Vse naše izseljence širom sveta prosimo, da prisluhnejo ta večer utripu domovine.

Glasu jugoslovenskih iseljenika v Hange. Na članek „Boljše prepričanim“ v številki 7. bomo odgovorili, kakor hitro nam g. Anton Glavnik pove, kdo plačuje tiskovne in druge stroške za brezplačno izdajanje lista in kdo in koliko plačuje gosпода Glavnika.

membo bivališča in točen naslov. Prav tako prosimo, da pri nakazilu denarja vedno sporočite kdo pošilja in ali je denar članarina za Rafaelovo družbo, ali je naročnina za Rafaela.

Božični dar našim izseljencem v Nemčiji. Minister socialne politike in narodnega zdravja g. Mirko Komnenović je naklonil za obdarovanje otrok in obnemoglih izseljencev velikodušen dar v znesku 16.000 Din. V imenu izseljencev se mu Rafaelova družba prav lepo zahvaljuje.

Tujina vrača † dr. Antona Bjankinija domovini. Iz U. S. A. poročajo, da se bo vršila v Chicagu velika prireditev, katere dohodki so namenjeni za prevoz trupla † dr. Antona Bjankinija v domovino. Pokojnik je bil eden izmed najzaslužnejših delavcev v izseljenskem področju.

Izseljenski dijaki iz Amerike, gojenci „Doma slepih“ v Zemuni. G. Radoje Janković, generalni konzul v New Yorku je odbral in poslal tri dijake - izseljence iz Amerike v domovino in sicer v „Dom slepih“ v Zemun, kjer jim je dana možnost, da nadaljujejo svoje študije v domovini. Po dovršenih študijah se bodo vrnili v Ameriko in bodo delali med izseljenci. *Zelo potrebno bi bilo, da bi tudi naša društva v Ameriki omogočila in poslala nekaj dijakov na našo univerzo v Ljubljano.*

Izseljenec rešil rodno grudo pred tujo pestjo. Pred 40 leti se je izselil iz Korčule v U. S. A. g. Anton Vilović, ki tudi v tujini prav goreče ljubi svojo rodno grudo. Sedaj je dopolnil 73 let in živi s svojo družino v Brooklynu. Ko je zvedel, da se je Italija polastila njegovega rodnega otoka Korčule, je v sporazumu z drugimi izseljenci iz Dalmacije, poslal predsedniku Wilsonu toplo pismo, naj Korčulo in sosednje otoke osvobodijo izpod italijanskega jarma. To pismo je na predsednika Wilsona tako blagodejno vplivalo, da je ugodil Vilovičevi želji. V znak hvaležnosti je Vilović osnoval v New Yorku poseben odbor, ki zbira denar, da se predsedniku Wilsonu za tako velikodušno naklonjenost na viden način oddolže s tem, da mu na Korčuli postavijo lep spomenik. *Za Wilsonov spomenik na Korčuli je g. Vilović poklonil 500 dolarjev (t. j. okoli 24.000 Din).* Viden dokaz prave narodne ljubezni!

Za naše v tujini. V krasni dvorani „Novinarskega doma“ v Zagrebu se je vršila 12. decembra 1935. velika narodna akademija, ki je bila posvečena našim rojakom v tujini. Te proslave, ki je bila zelo dobro obiskana, so se udeležili tudi ugledni predstavnik cerkvene in svetne oblasti. Predavatelj g. Hinko Sirovatka je razgrnil in očrtal v celoti naš pereči izseljenski problem in ugotovil, da imamo danes izven meja naše države 2,750.000 Hrvatov, Slovencev in Srbov. Vsem tem grozi danes moralni in narodni pogin, ker ni pravega zanimanja in kontakta z materjo domovino. Temu smo krivi mi sami, vse plasti našega naroda, ker ni razumevanja in ljubezni za te ude na-

Jože Premrov:

Pesem tujine . . .

Vroč se dviga molitev Jakopetove družine k Bogu, Francka je kar zamaknjena v jaslice in zato včasih več moli, kot je treba. Ko molijo litanije, zaječe velika vežna vrata

„Nekdo je na vratih,“ opomni mati družino. Komaj izreče te besede, se že odpro hišna vrata in v sobo stopi soseda Katra.

„Kar nadaljuj, Francka, nocoj vam bom tudi jaz pomagala.“

Zbravnosti pri molitvi je konec. Vsi mislijo le na to, kakšno novico jim prinaša Katra ob tej večerni uri.

Ko odmolijo, se vsi obrnejo h Katri in radovedno motre njeno razorano obličje.

Katri se raztegne obraz od veselja.

„Same lepe in vesele novice vam prinašam. Le poslušajte! Danes popoldne je bil naš France v trgu. Stopil je tudi na pošto in . . .“

„Gotovo vam je pisal Tone,“ jo prekine Janez.

„Le potrpi, da vse povem,“ ga opomni Katra.

„Naš France mi je prinesel veliko pismo. Poslal ga je naš Tone iz Vestfalije. Piše mi, da se mu zelo dobro godi. Zaslužek mora biti prav dober, kar priča denar, ki mi ga je poslal.“

„Koliko vam je pa poslal?“ vpraša Janez.

„Petsto mark,“ mu veselo odvrne Katra.

„Koliko je to v našem denarju?“

„Šest tisoč dinarjev.“

„Toliko ti je poslal?“ ji Jakope začuden preroga besedo. „Koliko pa zasluži na mesec?“

„Nad tristo mark. To je okoli tri tisoč sedemsto dinarjev.“

Jakopetova družina skoro ne more verjeti Katrinim besedam.

„Če pa ne verjameš, Jakope, pa preberi pismo! No, pa počakaj, nisem še vsega povedala.“

„Kaj pa bo lepega?“ jo začuden vpraša gospodar.

„Naš Tone vas vse lepo pozdravlja in pravi, da naj pride še vaš Janez za njim v Vestfalijo.“

„V Vestfalijo?“ jo prekine Janez.

„Da, da, v Vestfalijo! Tam je dosti denarja!“ pripomni vesela soseda.

„V Vestfalijo — v tujino, pa moj sin ne bo šel nikoli!“ se oglasi skrbna Janezova mati.

„Tujina, tujina, tujina!“ Ta beseda je danes prvič pretresla Janezovo srce . . .

„Zakaj bi pa ne šel? Poglejte našo hišo! Sami dobro veste, da nam jo je svetovna vojna omajala v temeljih, ko nam je v Galiciji pobrala očeta. Hvala Bogu, da nam saj Toneta niso ubili Italijani. Sama sem tedaj z otroci garala in stradala doma. Ko pa je vojna minila, se je Tone vrnil. S pridnim delom in stradežem je skušal razbremeniti dom dolga, pa ni šlo, ker doma ni imel stalnega zaslužka. Moral je oditi z doma. Trda, negotova in žalostna je bila njegova pot od začetka, pa tudi meni je krvavelo srce, ko sem mu poslednjič stisnila žulvevo desnico. Pa kaj hočemo. Moral je iti po tej trnjevi poti, ker drugače bi nas bili upniki pognali iz hiše in preostala nam bi bila vsem pot brezdomcev. Tako nas je pa vendarle rešil naš dobri Tone. Zaril se je v delo, stradal in pošiljal domov. Danes smo se rešili dolga in lahko vam povem tudi to, da imamo v hranilnici že nekaj tisočakov,“ je resno in ponosno razlagala Katra Jakopetovi družini.

Jakopeta so prevzele sosedine besede. Ko je gledal v duhu svojo kmetijo, dolg in številno družino, mu je zadrgetalo telo in srca se je polastila želja po tujini in denarju.

„Katra, škoda, da nisem več mlad. Takoj bi jo mahnil za tvojim sinom. Pa kaj hočemo. S šestimi križi hoditi za delom in denarjem po svetu, ne morem,“ je žalostno pristavil gospodar.

„Kaj boš ti hodil, Janez naj gre! Poglej ga, kakšen korenjak je! Mladost in zdravje mu sije z obraza. Pridne roke ima in tudi pameten je, pa mora biti doma brez dela in včasih tudi brez jela. Pomisli, Jakope, veliko družino imaš! Dote bo treba šteti! Kje boš vzel? Upniki iz trga se bodo tudi kmalu oglasili in zahtevali denar. Kje ga boš dobil? Če jim daš vse repe iz hleva in če podereš ves gozd, boš komaj poravnal dolg. Saj sam veš, da živina in les nima skoro nobene vrednosti. Če pa odide Janez za našim Tonetom, boš v nekaj letih rešen vseh skrbi.“

(Dalje prihodnjic.)

Amsterdamska banka in banka Baruch

Na mnogoštevilna vprašanja naših izseljencev v Franciji, Belgiji in Holandiji, zakaj omenjeni banki nista dali svojih oglasov v zadnji številki Rafaela, odgovarjamo v pojasnilo tole: Ne samo vam, temveč tudi nam je dobro znano, da ste potom teh dveh bank pošiljali velikanske vsote denarja v domovino in ga tudi še danes pošiljate vsako leto. Mi bi zelo radi sprejeli oglase od obeh bank tudi v bodoče, pa jih ne moremo, ker nam hočeta plačevati letno smešno nizko ceno.

Če pomislite, da moramo od vsakega oglasa plačati še precejšen davek, nas boste razumeli, da pod takimi pogoji ne moremo sprejeti oglasov.

Od vas samih je odvisno, da prideta oglasa spet v naš list.

Gospod nadškof dr. Rožman je bil prijetno presenečen nad pozornostjo, ki mu je bile izkazane od g. poslanika Fotiča in vseh navzočih. Odnesele s seboj v domovino najlepše vtise.

Južna Amerika

Argentina. Buenos Aires. — Narodni praznik Zedinjenja, pri katerem je sodelovalo deset slovenskih in Jugosl. društev, smo prav lepo proslavili.

Spored je bil odprt z govorom dr. Koste Veljanovića, ki je razlagal pomen 1. decembra. Za tem je sledila argentinska in jugoslovanska himna. Nadaljnji spored so tvorile pesmi: Jakob Aljaž: „Na dan.“, „Zrinsko Frankopanska“, „Iz bratskega zagrljaja“, „Jadransko morje“. Temu je sledila prosta zabava, ki je trajala do ranega jutra.

Izseljensko društvo „Tabor“ je na praznik 8. decembra zasnovalo veliko otroško prireditev: „V kraljestvu palčkov“, ki je bila tudi od odraslih zelo dobro obiskana. Slovenska deca v Buenos Aires-u se ni zama veselila tega dne, ker je bila prireditev zelo zanimiva in je med mladino in odraslimi povzročila mnogo smeha.

Poroke. — Pred kratkim sta se poročila dva člana naše kolonije, oba vneta člana „Slov. prosv. društva I.“ in sicer: g. Franc Trebše, ki je bil več let pevovodja društva „Prosveta“, čigar zbor je slovel za najboljšega v naši naselbini, z gospodično Marico Gorup, ki je bila prav tako članica istega društva in pevskega zbora. Tudi Mirko Metlikovec in Zofija Furlan, ki sta se poročila istega dne, sta bila vneta člana omenjenega društva, kakor tudi društvenega zbora. Skupna svatba se je vršila v hiši bratov Kurenčič in je potekla v najboljšem razpoloženju. Zbor „Prosveta“ jim je zapel več pesmi v počastitev. Tudi od naše strani jim želimo mnogo sreče v novem stanju!

Naši zavedni rojaki so ustanovili novo društvo v Lama Negra, približno 250 km od Buenos Airesa proti jugu, kjer so po večini zaposleni v tovarni za izdelovanje cementa. Novoustanovljenemu društvu so dali ime: Jugoslovansko podporno društvo Bled.

Tudi po drugih mestih, kjer bivajo Slovenci v večjih skupinah, bi si po zgledu v Lama Negra lahko ustanovili kaj podobnega, kar bi jim bilo v

veliko moralno in materialno korist. Ves denar, ki se zdaj porabi za razna „kratkočasja“, bi ostal med njimi in bi imeli od njega ponovno korist, poleg tega pa bi tudi v moralnem oziru napredovali.

Našim zavednim rojakom v Lama Negra vse priznanje!
Anton Podlogar.

Dopisnikom Rafaela

Ker izide velikonočna številka „Rafaela“ že 4. aprila, zato, prosim, pohitite z dopisi za marčevo številko. List izide 7. marca.

Radi pomanjkanja prostora nisem mogel priobčiti vseh dopisov v tej številki. Pride pa vse na vrsto v marčevi številki. Nove dopise za prihodnjo številko moram imeti v rokah saj do 1. marca, zato, prosim, pohitite.

Vse dopisnike prosim, da pišejo razločno in samo na eno stran lista. Osebnih prepisov naš list ne more in ne bo objavjal.

Vsak zaveden Slovenec

zavaruje edinole pri naši domači

VZAJEMNI ZAVAROVALNICI V LJUBLJANI

požar, vlom, steklo, zvonove, jamstvo, nezgode, življenje in v „Karitas“-oddelku: posmrtnino, doto in starostno preskrbo

Centrala: V Ljubljani, Miklošičeva c. 19. - Lastna palača. - Tel. 2521 in 2522

Podružnica: V Celju, palača Ljudske posojilnice

Gl. zaitopitvo: V Mariboru, Loška ul. 10. V Novem mestu, Ljudska posojilnica

Krajevni zastopniki v vseh farah

ZADRUŽNA TISKARNA

REG. ZADRUGA Z O. Z.

V LJUBLJANI

TYRŠEVA (DUNAJSKA) V. 17

Izvršuje lepo in po nizki ceni: reklamne letake, lepake, vabila za prosvetne gledališke odre in koncerte; vizitke, kuverte, tiskovine za urade, hranilnice, posojilnice, trgovine ter vsa v tiskarsko stroko spadajoča dela

TELEFON 30-67

Vse novice iz domačih krajev izveste najprej in najbolj zanesljivo iz splošno razširjenega tednika

DOMOLJUBA

Izhaja vsako sredo in velja za vse kraje inozemstva polletno 30 Din

Naroča se v upravi **DOMOLJUBA** v Ljubljani

*Prijatelj
izseljencev je*

GLASNIK

presv. Srca Jezusovega

ki obiskuje vsak mesec v velikem številu naše izseljence širom po svetu. — Kjer ga še ne poznate, ga takoj naročite. Ne bo Vam žal! Stane doma 16 Din, za inozemstvo protivrednost 25 Din (v tuji valuti)

Vsak naročnik dobi brezplačno v dar koledar, lepe silke in mesečno prilogo Bengalski Misijski

Pišite takoj na naslov: Uprava „GLASNIKA“, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9 (Jugoslavija, Slovenija)